

Runot muuttivat minut, minä runoihin
lopultakin elän – vain niissä rakastan
hyväilen sanoja, rakastelen lauseissa
tulen aina lopussa, lopultakin.
En enää tässä elämässä
tyhjä kuori olen ihmisen
sieluton.

Kaikki alkoi niin pienestä – yhdestä kosketuksesta,
katseesta, kivun kyynelistä.
Runon lohdun sylistä rakkauden.
Yhdessä vietetystä ajasta, sanojensa ikävästä
minun kaipauksestani
lopulta kaiken jakamisesta
yhteisestä sydämeistä ja hengityksestä
lopultakin muutin runoon, ikuiseen liittoon

kirjoitan sinulle täältä
yhteisessä elämästämme, onnesta
sen kivusta ja kaipauksesta, väreistä.
Maailman sävyistä sen.

Jos haluat tulla käymään, minua rakastaa
runoistani minut löytää, elämästä meidän
yhteisestä, sanojen takaa, rivien välistä
lauseiden alta, täältä, missä kaikki sanat
lopulta loppuvat, hiljaisuus alkaa

tämä tyhjä ja valkoinen paperi

olin väsynyt
jo ennen kuin synnyin

minä nukuin
näin unta tästä maailmasta

äitini isäni hylkäämä
minä hänen sylissään,
näin kyöneleet

tunsin sydämensä sydäntäni vasten
tunsin tuskan, kivun ja rakkauden,
kaikki se virtasi minuun

olin väsynyt
ja kun synnyin, minä nukuin

vieläkin minä nukun,
näen unta tästä maailmasta

sinä suutelet minua.
Hellästi silität ja hyväilet
ei, älä yritä herättää

anna minä nukun
ja näen unta tästä maailmasta

kaste olet paljaissa varpaissa
heräävän linnun laulu, tuulen alku
syntyvän pilven hattara.

Veneeni liuku aamusi iholle
airojeni varovainen kosketus

veden syli olet helteestä lämmin
pulahdus, haukeni mulahdus
kalani molskahdus
kaislikkosi kätkössä

päälaella tasaista harmaata, kumpuilevaa
jäätynyt kuttura, utsjoki kevo
norjan rajalla pari poroa hentoa kanervaa
kaamasmukkaa kannattaa varoa
kainalossa ihottumaa
ivalon matti, lemmenojoella hiljaista
saariselkä kiilopää, pokka pitää
arat nattaset, turvonnut lokka
kamihaaraan jeesiö, paistipuolet kunnossa
tulppio
saija ja martti ei ketään kotona
kursu jumisko, olanko tolja
nuupas sihtuuna loue
saasi-kämä, yli-kärppä ajos
jurmu pisto
paljakka uva ja kuumu
himanka ainali, iso-tipasjärvi
ähtävä veteli tunkkari
halsua patana, seläntaus möksy
nurmo koura, pölläkkä pyyli
lähetetään tarkempiin jatkotutkimuksiin

merta tulee hakata
piiskata sen aaltoja
merta tulee ruoskia
piinata sen pintaa
nuolla suolaista ihoa

merta tulee kynsiä
raapia sen selkää, merta
niin että tulee verta
merta rakastani tulee pahoin hyvin pidellä

meri rakkaani
pian minä tulen
aaltosi kertovat sen
sormiesi vaahtopäät
möyryävä sydämesi
korskuva suusi

meri rakkaani
pian me olemme yhtä

paljonko perhonen painaa
sitä ei ole pystytty mittaamaan
lentäessään, istahtaessaan kämmenelle
niin kevyt se on tuulessa
niin painava surevan ihmisen sydämellä
minä sanoisin arvioisin
että tämän suudelmamme verran
silmät kiinni kukkamatolla nenänpäällä
kuiskauksena korvassa
niin minä arvaisin
saatan toki olla väärässäkin
ehkä sen verran kuin juotuaan yhden onnenkyyneleesi
humalaisena lentää päin aidanseivästä
sen verran kuin kestää maahan pudota
sen verran kuinka rakkautemme kestää
sen siivet, perhosen siivet
niin vähän tai paljon perhonen painaa

rakkaus on nähty omenanpuukujalla keltaisessa talossa
pidättäkää se, pidätkää, niin kauan että ehdin paikalle
luovuttakaa sitten minulle, pitäkää tarkasti silmällä
on hyvin vaarallinen, säälimätön ja julma
henkeen käypä ja ylle
laittakaa käsiraudat ja side silmille
odottakaa vielä hetki, tulen niin nopeasti kuin ehdin
riennän suorastaan
rakkaani, miksi minä sinua teitittelen

pelokas rauha makaa sängyn alla
tule pois tule pois sieltä rauha
pese rauha rauhassa veriset kätesi
kyyhky on kuollut, kohdannut väkivaltaisen loppunsa
ei se herää enää henkiin rauha
se on taivaassa
rauha sillä on sydämessään rauha

HERVANNAN JA KAUKAJÄRVEN KIRJOITUSKILPAILU 2017

Päälaella tasaista

runoja

Nimimerkki J.A

30.10.2017

